

Никола П. Христовъ,	Стефанъ Вълковъ,
„ Стояновъ,	Стайко Тодоркинъ,
„ Митинъ,	Стойанъ Мариновъ,
„ Василевъ,	Траколника Христо,
„ Груевъ,	Тахчи Нено,
Нено и Печо Ив. Платнарови,	Христо Б. Бочевъ,
Петръ Джепуна,	„ Пулевъ,
„ З. Николовъ,	„ Мирчевъ,
Радкина Христовица,	„ Стойковъ,
Свещ. Хр. Х. Марковъ <sup>1)</sup> ,	Христо Ивановъ,
Стойко Басмаджиевъ,	Х. Пено Арнаудовъ, <sup>2)</sup>
Стойко, Димитръ, Брайко и	Чифтчи Лазаръ,
Гено Колеви,	Чортчката Пена,
Стана Петкова,	Янколъ Стояновъ.

Кямилъ паша, види се, да е билъ съмисленникъ на Митхадъ паша. Той не се задоволилъ съ избиванieto на овчара Ненча, говедара Коле, чифтчибашията (орача) Мите, мушмулата Ивана, мутавчи Боне, а намислилъ да обере и затрие цвѣтето, което украшавало града и обществото. — Да избѣси и заточи най-виднитѣ, богатитѣ и образованитѣ граждани и, да остави само безопаснитѣ споредъ турската философия, художници и земледѣлци.

На 23-й сутреньта глашатая почналъ да вика по улицитѣ, за да излезе всякой изъ къщата си и подъ отговорността на пашата, безъ никакъвъ страхъ да си гледа работата. Най-първо се показали онѣзи отъ бѣдняцитѣ, които почнали да вдигатъ мъртвитѣ пакъ по сжщий начинъ и да ги изнасятъ извънъ града. Слѣдъ тѣхъ излѣзнали и други нѣкои отъ гражданитѣ, които веднага били уловени и запрени.

На 24-й сутреньта ги освободили и казали имъ че нѣма вече нито запирания, нито преслѣдвания, и свободата щѣла да бѣде такава, каквато, Карловци никой пакъ не били виждали. Този слухъ се предавалъ отъ уста въ уста, та достигналъ до ушитѣ и на най-последвия гражданинъ. Всякой единъ, който щѣла седмица се крилъ по дупки и тавани, като се извѣстилъ, че нѣма вече никаква опасност, особно, че и пашата гарантира, излезналъ да види какво е станало съ дюгена му, съ

<sup>1)</sup> Той билъ покаранъ наедно съ други за Пловдивъ, но като се уморилъ и сърблъ при Тахталий, наблизю до Пловдивъ, турцитѣ го заклали и тамъ билъ заровенъ.

<sup>2)</sup> Распнхтъ на едно дърво и застрѣлянъ.

